

Sygn. akt: X C 2184/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca: sędzia Jolanta Sikorska

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2021 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko J. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 42.260,22 zł (czterdzieści dwa tysiące dwieście sześćdziesiąt złotych dwadzieścia dwa grosze) z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 38.687,73 zł od dnia 13 lutego 2020 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5731 zł (pięć tysięcy siedemset trzydzieści jeden złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt X C 2184/20

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna (dalej (...) SA) domagał się zasądzenia od pozwanej J. K. kwoty 42.260,22 zł wraz z odsetkami. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 19 sierpnia 2016 roku zawarł z pozwana umowę pożyczki gotówkowej. Pozwana zaprzestała spłaty kredytu, nie skorzystała z restrukturyzacji zadłużenia. W związku z tym powód dokonał wypowiedzenia umowy.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa, zarzucając powodowi brak wykazania powstania, istnienia oraz wysokości roszczenia. Wniosła również o objęcie powoda sankcją z art. 45 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim. Jako uzasadnienie sankcji kredytu darmowego wskazała na uchybienie w umowie kredytowej polegające na zastrzeżeniu wadliwej klauzuli zmiany oprocentowania, przez co powinna być ona traktowana jako nieistniejąca.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 19 sierpnia 2016 roku J. K. zawarła z (...) Bankiem (...) S.A. w W. umowę pożyczki. Na mocy umowy (...) SA udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 70.985,22 zł. Całkowita kwota pożyczki (bez kredytowanych kosztów) wyniosła 63.404,00 zł, natomiast całkowity koszt 27.248,90 zł. Całkowita kwota do zapłaty przez pożyczkobiorcę wyniosła 90.652,90 zł. Pożyczkobiorca zobowiązał się do zapłaty przy wypłacie przez (...) SA pożyczki kosztów, obejmujących prowizję za udzielenie pożyczki w kwocie 7581,22 zł. J. K. zobowiązała się do spłaty pożyczki w 60 równych ratach,

zgodnie z planem spłaty. Kwota pożyczki była oprocentowana według zmiennej stopy procentowej, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 9,99 % w stosunku rocznym.

dowód: umowa pożyczki k. 14-17, harmonogram spłat k. 17-18

Z uwagi na zaprzestanie spłacania rat przez pozwaną (...) SA pismem z dnia 1 lipca 2019 roku poinformował o wystąpieniu zaległości oraz wezwał J. K. do zapłaty. Poinformował równocześnie o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania pisma, wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

dowód: pismo z naniesionym dowodem nadania k. 8

Pismem z dnia 27 lipca 2019 roku Bank oświadczył J. K., że wypowiada warunki spłaty zobowiązań wynikających z umowy. Ustalono, że termin wypowiedzenia wynosi 30 dni i liczy się od dnia następującego po doręczeniu wypowiedzenia. J. K. odebrała wypowiedzenie w dniu 19 sierpnia 2019 roku.

dowód: wypowiedzenie warunków spłaty k. 9, potwierdzenie odbioru k. 10-11

Pismem z dnia 14 stycznia 2020 roku J. K. złożyła (...) Bankowi (...) oświadczenie zmieniające umowę z dnia 19 sierpnia 2016 roku w kredyt darmowy, jako podstawę wskazując naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 6 – wadliwą klauzulę zmiany oprocentowania kredytu.

dowód: pismo pozwanej k. 81 wraz potwierdzeniem nadania k. 82

W dniu 12 lutego 2020 roku powód wystawił wyciąg z rachunków bankowych z którego wynika, że figuruje w nich zadłużenie dłużnika J. K..

Dowód: wyciąg z ksiąg bankowych k. 21

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów załączonych do akt sprawy. Dokumentom tym Sąd w pełni dał wiarę, a ich prawdziwość nie została skutecznie zakwestionowana.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż w ocenie Sądu strony z całą pewnością łączyła umowa pożyczki. Analiza treści umowy z dnia 19 sierpnia 2016 roku prowadzi do jednoznacznego uznania, iż stanowi ona umowę pożyczki, o której mowa w art. 720 k.c.

Po drugie, powód przedłożył wszelkie niezbędne dokumenty potwierdzające zawarcie umowy z pozwaną. Przedmiotowa umowa została osobiście podpisana przez pozwaną. Pozwana kwestionowała m.in. wydruk zestawienia operacji. Równocześnie nie przedłożyła jednak żadnego dokumentu uzasadniającego przyjęcie, że kwota, której zasądzenia na swoją rzecz domaga się powód jest niewłaściwa. Samo kwestionowanie dowodów złożonych przez powoda w sytuacji, gdy z okoliczności sprawy wynika, że jego roszczenie jest zasadne, nie jest wystraszające dla oddalenia powództwa. Należy podkreślić, że co prawda wyciąg z ksiąg banku stanowi jedynie dowód sporządzenia dokumentu tej treści przez osoby pod nim podpisane, to jednak zgodnie z art. 245 k.p.c. potwierdza pośrednio zawarcie umowy pomiędzy stronami, skoro przedmiotowa umowa kredytu została wciągnięta do ksiąg banku. Dokument ten nie stanowi samoistnego dowodu na wymagalność roszczenia, jednak oceniany przez pryzmat również innych dowodów, może stanowić podstawę ustaleń faktycznych Sądu.

Treść pisma powoda z dnia 29 lipca 2019 roku nie pozostawia wątpliwości, iż stanowiło ono wypowiedzenie umowy. Pozwana nie wykazała, że po jego odebraniu dokonała jakiegokolwiek wpłaty, co mogłoby zniweczyć skutek oświadczenia Banku o wypowiedzeniu warunków spłaty kredytu.

Przechodząc natomiast do sankcji kredytu darmowego należy podkreślić, że zgodnie z art. 45 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim w przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1–8, 10, 11, 14–17, art. 31–

33, art. 33a i art. 36a–36c konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie. Pozwana powoływała się przy tym na naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 6 ww. ustawy, który stanowi, iż umowa o kredyt konsumencki powinna zawierać stopę oprocentowania kredytu, warunki stosowania tej stopy, a także okresy, warunki i procedury zmiany stopy oprocentowania wraz z podaniem indeksu lub stopy referencyjnej, o ile ma zastosowanie do pierwotnej stopy oprocentowania kredytu; jeżeli umowa o kredyt konsumencki przewiduje różne stopy oprocentowania, informacje te podaje się dla wszystkich stosowanych stóp procentowych w danym okresie obowiązywania umowy. Umowa z dnia 19 sierpnia 2016 roku zawiera te elementy. Jak wykazała pozwana sposób sformułowania przez powoda określenia oprocentowania pożyczki został uznane przez Prezesa UOKIK za naruszający prawa konsumenta, to jednak w ocenie Sądu nie uprawnia pożyczkobiorcy do skorzystania z sankcji kredytu darmowego. Przesłanka zastosowania tej sankcji zmaterializowałaby się dopiero w razie pominięcia przez powoda informacji, o których mowa w art. art. 30 ust. 1 pkt 6 ww. ustawy.

Reasumując Sąd - uznając powództwo za uzasadnione w całości - w pkt. I sentencji wyroku, zasądził na rzecz powoda kwotę której ten domagał się w pozwie.

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. z którego wynika zasada odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z jej treścią strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W przedmiotowej sprawie koszty procesu poniesione przez powoda wyniosły 5731 zł.